

PETR VYKOPAL: *Koučovací ateliér je můj splněný sen*

Ředitelský post a vrcholný management ve finanční instituci vyměnil za vlastní cestu a dlouholeté zkušenosti z oblasti lidských zdrojů dnes zužitkovává při koučování i autentickém dialogu. Stal se průvodcem lidí a pomáhá jim posunout se dál a pojmenovat důležité.

Více než dvacet let působil v bankovním sektoru jako šéf reklamy a lidských zdrojů. Práce s lidmi ho ale zajímala natolik, že se rozhodl naplno věnovat koučování a speciální technice autentického dialogu. Rok mu trvalo, než vybudoval Koučovací ateliér a nyní pomáhá klientům, kteří na sobě chtějí pracovat, rozklíčovat některé životní situace, najít motivaci, ale také třeba společnou řeč se svým šéfem, podřízenými nebo členy své rodiny.

Když jste si vybíral profesí, čím jste chtěl být, co vás lákalo?
Lákala mne sociologie, psychologie a pedagogika, ale nakonec zvítězila, a tak trochu i z pragmatických důvodů, ekonomie. Měl jsem ale velké štěstí, že hned v prvním ročníku na fakultě přišla revoluce, a to byl skvělý start pro nové obory, které u nás téměř neexistovaly – marketing, management, řízení lidských zdrojů. Ty mě začaly zajímat víc než samotná ekonomie.

Přesto jste zapustil kořeny ve finančním sektoru...
V 90. letech přinášel řadu nových možností. Byl jsem velmi mladý, bez praktických zkušeností, ale s ambicí dělat něco tvůrčího, a tuto moji ambici naplnila práce v marketingu a reklamě vrchovatě. Dnes bych se jako absolvent jen těžce dostal k vedení velkých kampaní, ale v 90. letech to bylo možné a mě to moc bavilo. A mohl jsem při tom získávat i zkušenosti s vedením týmu.

Později jste ve stejné firmě působil jako ředitel HR...
Já jsem k řízení týmů a nakonec i k řízení lidských zdrojů inklinoval a směřoval tak nějak přirozeně. Už v marketingu jsem se hodně věnoval personální práci a leadershipu. A postupně mě začali více zajímat lidé, jejich potřeby, to, co je motivuje, jejich zájmy a také rozvoj. Více jsem se věnoval tomu, jak namíchat takový tým, ve kterém by bylo co nejvíce různorodých názorů, postojů i kompetencí.

Jak může člověk ve firmě zcela změnit své pracovní zaměření?
Měl jsem velké štěstí na šéfa. Byl dobrý pozorovatel a nebál se dát lidem šanci. Věřil, že když lidé dostanou prostor, pak ho využijí, jak nejlépe dovedou. A v okamžiku, kdy chtěl posunout nejenom obsah, ale i vnímání HR v naší firmě a otevřít ho větší kreativitě, dostal jsem od něj pozvání k účasti ve výběrovém řízení. Nepotřeboval jsem na rozmyšlenou ani vteřinu, ta práce mne moc zajímala.

Přesto jste z firmy odešel a přešel do úplně nové životní etapy, ve které se soustředíte na Koučovací ateliér...
Nápad na Koučovací ateliér jsem nosil v hlavě již nějakou dobu, ale potřeboval dozrát, a především jsem potřeboval dozrát já sám. Čekal jsem na ten okamžik, kdy někde uvnitř cítíte, že něco opravdu moc chcete, a kdy se na to těšíte tak, jako byste se právě zamilovali. A přesně ten moment jsem zažil v loňském létě, kdy jsem v jednom vinném číně objevil malý podkrovní prostor a byla to láska na první pohled. Od toho okamžiku do sebe začalo vše zapadat jako puzzle. Celý rok ale trvalo, než jsem záměr zrealizoval. Nechtěl jsem nic uspěchat a také jsem cítil zodpovědnost za dokončení všech rozpracovaných věcí. Chtěl jsem z firmy odcházet s pocitem dokončené práce.

Jak se člověk k takovému koučování dostane?
Já jsem se ke koučování dostal v rámci leadership programu pro manažery, který byl v naší firmě velkorysý a jehož součástí byla i možnost absolvovat roční koučovací výcvik. Po skončení jsem ale věděl, že chci jít dál, a firma mne podpořila. Mohl jsem absolvovat další tři koučovací výcviky i navazující supervize a jako interní kouč

jsem sbíral také praktické zkušenosti. V pozici HR ředitele jsem pak v naší firmě mohl iniciovat i vznik interního Koučink centra a rozvinout rozvojový program pro manažery, který byl zaměřen na posílení koučovacího řídicího stylu. Bylo to krásných deset let učení se, sbírání zkušeností a také hledání vlastního koučovacího stylu.

Koučování je práce s lidmi, předpokládám, že je to něco, co vás baví a naplňuje?
Každý, kdo chce koučovat, musí mít rád lidi. Musí jim rád naslouchat a věnovat jim maximální pozornost. Vždy když koučuji, absolutně se soustředím na klienta, oba musíme být ve stejném okamžiku na stejné vlně. Kouč nemůže ani na chvíli vypnout nebo se odpojit, to je základ úspěchu a podle tohoto kritéria jsem si vždy vybíral i svého kouče. A když se koučovací rozhovor vydaří a uvidím v očích klienta to zajištění, přináší mi to velké uspokojení a naplnění. Je to přesně ten okamžik, kdy vím, že to má smysl.

Čemu konkrétně se ve svém Koučovacím ateliéru věnujete?
Koučuji deset let a myslím, že spektrum věcí, které si dříve přinášeli kolegové a nyní i klienti, je velmi podobné. Kouče člověk vyhledá v okamžiku, kdy cítí, že se chce posunout, že chce něco změnit, zlepšit. Třeba ještě ani přesně neví co, ale někde uvnitř to doutná a člověk cítí potřebu akce. A navíc je fajn se někdy v životě aspoň na chvíli zastavit a zvýšit pozornost k sobě samému, ke svým snům, nápadům i vnitřnímu světu. A mojí rolí je být průvodcem a podporovatelem v celém procesu.

Pracujete také s technikou autentického dialogu. Co si pod tím můžeme představit?

Autentický dialog je pro mne takový malý zázrak, který se nás intenzivně dotkne a otevře nám zcela jiný úhel pohledu na jakoukoli situaci či vztah. Je to speciální metoda, která není vhodná pro každého, ale na druhou stranu zmůže mnohé. Dokážeme díky ní, podobně jako při konstelacích, nahlédnout do situace či vztahu a můžeme například pochopit chování druhého, ačkoli jsme mu doposud nerozuměli. Druhého v žádném případě nezměníme, ale tím, že pochopíme potřeby a motivy protistrany, můžeme změnit svoje postoje a chování. A některé věci si můžeme i natrénovat. Například se můžeme připravit na přijímací pohovor nebo zvládnout důležitý rozhovor s nadřízeným či podřízeným. ●

Na vztazích pracujeme s klienty opravdu hodně a nejsou to jenom vztahy rodinné, ale často také pracovní.

Inzerce 295620/15

TEXT: PETRA LAMŠCHOVÁ, FOTO: ONDŘEJ KOŠÍK